

[Jens Thomsen.]

er min Tro, at Landbruget ogsaa nu vil tilbagevise Fagforeningernes Overgreb, men det er beklageligt, at der skal iværksættes Krig mellem Arbejdere og Bønder i Stedet for Samarbejde. Samarbejde var naturligt, fordi det herskende Monopolsystem, der skaber Armod paa Landet og Millionærer i Byerne, brandskatter alle Forbrugerne og i Særlighed baade Arbejdere og Bønder.

De Fagforeningsledere, der kræver kollektive Aftaler for Landarbejderne, skulde forstaa Statsminister Staunings Udtalelse paa Fagorganisationernes Generalforsamling: Betingelsen for, at Landarbejderne kan faa rimelige Arbejdsvilkaar, er den, at der er gode økonomiske Vilkaar for de Landmænd, der skal beskæftige fremmed Medhjælp. Og de skulde forstaa Statsministerens Svar paa mit Spørgsmaal, da jeg fra denne Talerstol rettede følgende Spørgsmaal: Vil Statsministeren gennemføre et Samarbejde mellem Arbejder og Bonde paa den Maade, at der tilvejebringes saadanne Priser paa Landbrugets almindelige Salgsvarer, at en almindelig dygtig Landmand kan opnaa samme Løn for Arbejde i egen Bedrift, som der betales for tilsvarende Arbejde i andre Erhverv?

Paa dette Spørgsmaal svarede Statsministeren ja. Og nu vil jeg gerne rette det bestemte Spørgsmaal til det ærede Medlem Hr. Levinsen, om han er enig med Statsministeren i disse to Ting. Hvis det ærede Medlem er enig med Statsministeren, burde man have støttet mit Partis Bestræbelser for at skaffe Landbruget lige Arbejdsvilkaar med andre Erhverv, saa Betingelsen for Landarbejdernes rimelige Arbejdsvilkaar derigennem kunde skabes. Vi har en Arbejderregering, og den har Pligt til at give Landbruget lige Arbejdsvilkaar med de andre Erhverv, og Statsministerens Udtalelse, som jeg har nævnt, vidner om, at Statsministeren har Forstaaelsen heraf, men desværre har han for svag en Vilje til at opfylde denne Pligt.

Den Dag Fagforeningslederne i Gerning vil vise Tilslutning til Statsministerens her nævnte to Udtalelser, da er der Betingelse for et sundt Samarbejde mellem Arbejder og Bonde, og da er der Betingelser for, at der kan blive en god og sund Udvikling for de arbejdende Erhverv her i Landet, baade i By og paa Land. Jeg vil haabe, at den Styrkeprøve, der nu er indledet af Fagforeningerne, vil medvirke til at bremse Fagforeningernes Overmod og Overgreb, og at den vil lære Fagforeningslederne, at de i Fremtiden ogsaa maa tage Hensyn til

Bondens berettigede Krav, hvilket vil gavne Arbejdernes sande Interesser, og hvis det sker, er Kampen jo ikke ført forgæves. Men Spørgsmaalet er nu, om Landbrugets Produktion skal benyttes i Kampen til Fordel for Landbruget, eller om den skal benyttes af Modparten mod Landbruget. Jeg vil her gerne minde Landbrugets ledende Mænd om gamle Pinstrups Ord: Kridt nu Støvlerne og staa fast!

Levinsen: De ærede Ordførere for Partiet Venstre, Det konservative Folkeparti og Det frie Folkeparti er gaaet meget strengt i Rette med os for denne Konflikt, de har efterhaanden skruet sig op til at tale om Overgreb, Terror og Overfald paa sagesløs Person. I den Anledning vil jeg gerne have Lov til at gentage, hvad der er sket i Skudshale. I Anledning af, at Gaardens Forvalter har tærsket en af Karlene, kommer Folkene og anmoder om Forbundets Assistance. Dette anmoder om en Forhandling med den paagældende Arbejdsleder. Denne Forhandling nægtes. Vi skriver gentagne Gange til ham, han ønsker ikke at komme i Forbindelse med Fagorganisationen, han nægter at forhandle med den Organisation, hans Arbejdere staar i, om Løn og Arbejdsvilkaar paa Arbejdspladsen.

Vi skred da til Strejke, og det kalder man Terror! Det eneste i denne Sag, der har Karakter af Overfald og Terror, er Forvalterens Optræden over for Karlen. Hvad vi har foretaget os i Sagen, er i enhver Henseende retsmæssigt, lovligt og forsvarligt til Sikring og Beskyttelse af vore Medlemmers Interesser. Det, Sagen staar om, er i Virkeligheden Spørgsmaalet: Vil man anerkende Landarbejderens Ret til Forhandling gennem sin Organisation? Hvis denne Nægtelse af Forhandling med Organisationen ikke havde foreligget, havde Forhandlingen antagelig givet et Resultat, saaledes som Tilfældet er, jeg havde nær sagt i Tusindvis af andre Forhandlinger, som vi har med Landmænd om Aaret.

Her staar vi altsaa over for en Arbejdsgiver — han er 76 Aar, men har en Søn, der er mobil i enhver Henseende, det har man ogsaa Udtryk for i Sagen —, der nægter at anerkende sin Arbejders elementære Rettigheder: Retten til Forhandling gennem sin Organisation. Det er en her i Samfundet fastslaaet Ret. Det er ikke mere end et lille Aar siden, Rigsdagen vedtog en Lov, hvor vi udtrykkeligt fastslog Forhandlingsretten som Arbejderens elementære Rettighed. I § 8 i den Funktionærlov, der blev vedtaget i Foraaret, staar der: